

”רָפְאוּנוּ ה' וְנִרְפָּא, הוֹשִׁיעֵנוּ וְנוֹשְׁעָה, כִּי תִהְלֹתֵנוּ אִתָּה, וְהָעִלָּה אֲרוּכָה וּמִרְפָּא לְכָל תַּחֲלוּאֵינוּ וּלְכָל מַכְאוּבֵינוּ וּלְכָל מַכּוֹתֵינוּ, כִּי א-ל רֹפֵא רַחֲמָן וְנִאֲמָן אַתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה ה', רֹפֵא חוֹלֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:” (מתוך תפילת שמו"ע).

קונטרס

אשר יצר

ברכת השבה לרופא כל בשר

מעלתה וסגולתה של ברכת 'אשר יצר',
ובו גם ביאור מקיף ומפורט על זו הברכה,
כולל הארות והידושים, קושיות ותירוצים.
ובסופו - מקבץ תפילות וסגולות לרפואה.

קורא יקר!

הנך קורא כעת בחוברת במהדורה דיגיטלית - חינמית,
אולם במהדורה מודפסת עלות חוברת זו עלותה כ-1 ש"ח,
בתרומה מעל 100 ש"ח, תוכל להקדיש מקום זה:
להצלה, רפואה, לעילוי נשמת וכדו'.

”כי נפיק [כשיוצא מבית הכסא] אומר: ”ברוך
אשר יצר את האדם בחכמה (ברכות ס:).”

”כל המזלח אשר שמתו במצרים לא אשים עליה, כי אני ה' רפואה”

”רפאני יי ורפא הולשעני ואושעה כי תהלתי אתך” וכל עמלתי תאמיר...“

©

כל הזכויות שמורות לה' יתברך

[מצוה לצלם, לשכפל להעתיק וכו'
בכל אופן שהוא].

עוד קונטרסים שיצאו לאור בס"ד:

✿ ביאור שבח 'עלינו לשבח'

✿ ביאור 'מזמור לתודה'

=====

ניתן להשיג:

ירושלים:

רח' אהלי יוסף 17 - 058-321-4778

רח' הרב טולדנו 24 - 054-8444-577

רח' התן 17 (גב"צ) - 052-766-1907

בני ברק:

רח' אברמנאל 38 - 054-8489-439

רח' אהבת שלום 8 - 054-8430-923

רח' גורדון 11 - 050-912-6859

רכסים:

סביין 35 - 052-7199-709

חזון אי"ש 20 - 055-678-1598

או במייל:

K7199709@gmail.com

גילוי דעת

הריני בא בזה להבהיר, שכל
הכתוב במאמר 'ביאור ברכת
אשר יצר', לא נכתב אלא בדרך
'אפשר' בלבד.

אודה מראש ולא אבוש, באם
ימצא מי מן הקוראים דבר שיבוש
או טעות ח"ו בכתוב כאן,
שיודיעני ויבוא על שכרו מן
השמים.

המחבר.

אלו קורא יקר ונעים!

קונטרס זה בו אתה קורא, עלותו בסה"כ 1 ש"ח.
וברצונו להפיץ כמה שיותר עותקים, כדי לחזק את העניין
בקרוב רבים מאס ישראל, אשר עדיין אינם יודעים את
גדולת ופועל 'ברכת אשר יצר'.

אולם הוצאות ההדפסה בכלמות מרובה - גבוהות מאוד,
בשילוב כך אנו צקוקים לעצרתך - כפי כחך, וכלומן שניתן
להקדיש לעילוי נשמת ארפואת וכדו'.

פרטי החשבון לתרומה הינם:

בנק דיסקונט (11)

סניף 109

חשבון 143565

ש"ס יהונתן כהן

ולצין עבור 'אשר יצר'

תוכן העניינים

- 1 פתח דבר
- 3 ביאור ברכת 'אשר יצר'
- 7 תפילות לחולים
- 9 סגולות לחולים
- 11 סיפור וחיזוק ב'אשר יצר'

לזכרון עולם

קונטרס זה כולו קודש

לעילוי נשמתו הטהורה של מו"ר זקני עטרת
ראשי שהקדיש את כל חייו ללימוד התורה
ולחיזוק עם ישראל

הגאון הגדול

הרב מאיר חי יזרי זצוק"ל

בן שפרה ע"ה

גלב"ע בעש"ק ג' במר חשוון התשע"ז

"נפשו בטוב תלך וזרעו יורש ארץ"

ת.ג.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת

איש תם וישר, מוקיר רבנן ותלמידיהן, וזכה
להעמיד דור ישרים מבורך, רודף צדקה וחסד,
אשר כל מעשיו עשה בסתר, סבינו

ה"ה שמעון איטח זצ"ל

בן רחמה ע"ה

גלב"ע כ"ה אב התשס"ב

ורעייתו אשת חיל מגב"ת, אשר מסרה נפשה
עבור משפחתה, ולא פסק פיה מלבקש על כלל
עם ישראל, סבתינו

ה"ה מרת אסתר (ססיל) איטח ע"ה

בת פרח ע"ה

גלב"ע כ"ד תמוז התשפ"ב

ת.ג.צ.ב.ה.

קונטרס זה יוצא לאור עולם

לעילוי נשמתו הטהורה של עבד ה' אשר יראתו
קודמת לחכמתו, משכים ומעריב לבתי כנסיות ולבתי
מדרשות, מפזר מהונו לצדקה ומדקדק במצוות קלה
כבחמורה, עבד את קונו מתוך ייסורים קשים, והרבה
חילים לתורה
מו"ר סבי

הרב בנימין כהן זצוק"ל

בן צרויה ע"ה

גלב"ע אור לכ"ה בסיון התשע"ט

ת.ג.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת

איש יקר ואהוב, זריז למצוות, צנוע ועגיו,
שומר פיו ולשונו, אוהב שלום ועושה טוב עם
הבריות, סבינו

ה"ה דוד אזולאי זצ"ל

בן רבקה ע"ה

גלב"ע ערב חג הסוכות, י"ד תשרי התשס"ה

ת.ג.צ.ב.ה.

פתח דבר

ישתבח הבורא ויתפאר היוצר, אשר יצר את האדם בחכמה, ובטרם כל יציר נברא, אזי מלך שמו נקרא. מלך גדול ומהולל בתשבחות, רופא כל בשר ומפליא לעשות.

הבה ונתבונן כמה מחוייבים אנו להודות ולהלל ליוצרינו יוצר הכל, שברא את גופינו בצורה כל כך מתוחכמת ונפלאה, ונתננו להתהלך בארץ לארכה ולרחבה. ועכ"ז תמיד יש לנו לזכור, שעדיין כל מעשינו ופעולותינו נמצאים תחת פיקודו והשגחתו של 'מנהיג הבירה'. וכמאמר ר' חנינא בגמ' חולין (ז:): "אין אדם נוקף אצבעו מלמטה, אלא אם כן מכריזין עליו מלמעלה, שנאמר: "מִה' מְצַעֲדֵי גֶבֶר כּוֹנֵנו" (תהלים ל"ז כ"ג)".

וכמה צריכים אנו להבין בחסד הבורא, בעצם התמדת בריאותינו בכל עת ובכל שעה, וכמו שכתב הגאון ר' אליהו דסלר זצ"ל בספרו, שאם אדם היה יודע מה אירע בגופו בעת אשר נפנה לנקביו, מרוב התרגשות תיכף היה שולח מברק לביתו, ומודיע שה'ניתוח' עבר בהצלחה.

ידוע שבורא העולם ברא את גוף האדם באופן כזה, שבעת אשר יעשה רצונו של מקום, לא יבוא לידי חולי כלל, אלא שהאדם הוא הגורם רעה לעצמו, כמו שאמרו ז"ל: "אמר ר' חנינא: הכל בידי שמים, חוץ מצינים פחים" [-קור וחום] (ב"מ קז: ב"ב קמד:), שאת זה מביא האדם על עצמו כשאינו נזהר מן הצינה והחמה, ולא בגזירת הבורא. ואם יתנהג האדם כפי שהורהו חכמינו, וכפי שכתב הרמב"ם בהלכות דעות (פרק ד' הלכה כ'): "כל המנהיג עצמו בדרכים אלו שהורינו (עיי"ש בכל הפרק), אני ערב לו שאינו בא לידי חולי כל ימיו, עד שיזקין הרבה וימות, ואינו צריך לרופא, ויהיה גופו שלם, ועומד על בוריו כל ימיו". בוודאי שלא יאונה לצדיק כל אוון. [וכאמור, דברים אלו נאמרים רק להולך בדרך ה', שאין הקב"ה צריך לעוררו ע"י שמביא עליו איזה חולי שהוא. וגם לא בצדיקים אשר החולי בא עליהם ברצונם, כדי למרק עצמם, ולקבל הייסורים עליהם מאהבה].

והנה ידוע ומפורסם, המעשה אשר היה במרן ה'חפץ חיים' זיע"א, שלעת זקנותו קרא לאחד מבני ביתו, וביקש ממנו למנות את שיניו אחת לאחת, וכשהלה סיים למנותם שאל בתדהמה, כיצד זכה הרב בגיל כה מופלג, שכל שיניו ישארו במקומם בלא פגע? והשיבו ה'חפץ חיים', כי כיוון שהקפיד הוא בכל נפשו להישמר ולהיזהר שלא לדבר 'לשון הרע' על שום אדם, והרי שלא פגם כלל בשיניו אשר הם בפיו הקדוש, לכן זכה שישמרו שיניו בשלמותם.

וַיִּמָּץ הדברים הנפלאים האלו שאמרם מרן החפץ חיים, יש ללמוד גם לכל אבר ואבר בגופו של האדם, ובית אב לזה הוא מה שכתב ה'אור החיים הקדוש' בפירושו על התורה (דברים ח' א') בשם הזוהר הקדוש (ח"א קע:): **וַז"ל**: "כי באדם יש רמ"ח אברים ושס"ה גידים, וכנגדם בא דבר ה' לשמור רמ"ח מצוות עשה ושס"ה מצוות לא תעשה". ומוסיף רבינו לבאר העניין: "והנה ישער אדם בבוא על אבר או גיד אחד איזה מיחוש או מכאוב, ויצעק לבו ב'אוי ואבוי' ממכאובו, האם יקבל מענה לצעקתו, באמור לו: "הלא לך רמ"ח אברים, ומהם רמ"ז שלמים, ואם חלק מרמ"ח יחלה, אין ראוי לקבול על זה?!". וזה דמיון שמירת המצוות, שהם מיוחדים כנגד האברים והגידים, וכשאדם עובר ומבטל אחת מהנה, יפעיל הכאב בשכנגדו באברים ובגידים, וכשם שאין תשובת בריאות רמ"ז מועלת להעביר הרגש כאב האבר תשלום רמ"ח, כמו כן לא ישלימו רמ"ז מצוות עשה לחסרון האחד תשלום רמ"ח, וכמו כן לא ישלים שמירת שס"ד מצוות לא תעשה לביטול אחד תשלום שס"ה וכו'. וכשאתה מחסר אחת מכל המצוות אתה מחסר כנגדו חיות אבר אחד". עיי"ש דבריו.

וַיִּמָּץ יש ללמוד מוסר השכל בכל חולי ומחלה אם תבוא ח"ו על האדם, שיידע שסיבת החולי באה בעבור איזו מצווה שנתרשל בה. ולדוגמה, אם חש בעיניו, יהרהר תשובה שמא פגם בעיניו, ואם חש באוזניו, יהרהר תשובה שמא פגם בשמיעת דברים אסורים, וכן הלאה.

וַיִּרְאֵהוּ לנכון להביא את דברי ר' משה בן מכיר בעל 'סדר היום', שהפליג במעלת אמירת ברכת 'אשר יצר' בכוונה גדולה, ובשמירת האדם על גופו ובריאותו, וזה לשונו:

"וַיְבָרֶךְ אותה בכוונה ויאמר מילה במילה כל ענינה, ויכוין בחד הגדול שהשם יתברך עושה עם האדם בכל שעה שיוצא לנקביו, שמקיא [-מלשון 'קיא צואה'] מה שאכל ויכול לעמוד, דאלמלא כן, לא היה מספיק לו כל ממון שבעולם לרפואתו שיצא ממנו, וסופו שמת ובטל מן העולם. והקב"ה ברחמיו עושה מכונות ומדורות וענינים בגופו של אדם להכניס הראוי ולהוציא הראוי, לקלוט הסולת ולהוציא הפסולת, ולהברות גופו שיהא ראוי ומוכן לעבודתו כל ימיו, ואם האדם יהא שלם בדעותיו ומכלכל במשפט דבריו, **לֹא יַחֲלֶה כָּל יָמָיו, וְלֹא יִצְטָרֵךְ לְרֹפֵא וְלֹא לְרִפּוּאָתוֹ**. אם כן ודאי ראוי לברך בכוונה גמורה ובדעת שלמה לרופא כל בשר ומפליא לעשות".

וַיִּרְאֵהוּ בַּבֶּרֶךְ אֲשֶׁר בֵּרַךְ מֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹקִים אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: **וַיִּהְיֶה ה' מִמָּוֶה כָּל־חָלִי, וְכָל מַדּוּי מִצָּרִים הָרָעִים אֲשֶׁר יִדְעֶתָ, לֹא יִשְׁיִמָּם בָּךְ - וַיִּנָּתֶנָּם בְּכָל־שְׁנֵאֵיךָ (דברים ז' ט"ו).**

הכו"ח ע"ה הצב"י **יהונתן ב"ר ינון חיים הכהן ס"ט**.

ביאור ברכת 'אשר יצר'

חודה ה' מאוד צפי, ואליו חסים נפשי ככפי,
רופא כל חולי וכל מכה, אשר לא תבוא על בני המלוכה:

וכרי לתרץ הקושיא אשאל עוד, מדוע נתקנה ברכת הודאה רק על יצירת האדם, ולא גם על שאר הנבראים, והרי נאמר: "מִה רַבּוֹ מַעֲשֵׂיָהּ ה' כָּלם בְּחִכְמָה עָשִׂיתָ?"

אלא הנראה לומר, שבעת שמברך האדם נזר הבריאה את הבורא, כולל הוא בברכתו את הודאת וברכת כל יצורי עולם, ובהם: הגויים, בעלי החיים ושאר משרתי הבריאה, בחי, צומח ודומם. אשר אין להם פה [כל אחד כעניינו], להודות ולהלל לשמו הגדול אשר יצרם גם הם 'בחכמה', [ומה שמצינו לבעלי החיים בהודאות שמודים ב'פרק שירה', היינו על עצם תפקידם שממלאים בבריאה, ולא על יצירתם ממש]. ובמקום זה נמצא האדם בשליחות של כל הברואים להודות לשמו הגדול של מלך מלכי

בְּרִיךְ אֱתָהּ ה' אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר יָצַר – ברכה זו שיש בה הודאה על יצירת האדם עפר מן האדמה, נאמרת בלשון הפסוק המתאר את בריאת האדם: "וַיֵּצֶר ה' אֱלֹקִים אֶת הָאָדָם וְגו'" (בראשית ב' ז'), וכן הוא אומר: "וַיֵּשֶׁם שֵׁם אֶת הָאָדָם אֲשֶׁר יָצַר" (שם פס' ח'). ויצירה זו אשר יצר את האדם הינה יצירת מופת אשר יצר ה', עפר מן האדמה, וכן הוא אומר: "כִּי עֶפֶר אֶתָּה, וְאֶל עֶפֶר תָּשׁוּב" (בראשית ג' י"ט).

אֶת הָאָדָם – לכאן יש לשאול, שהיה ניתן לומר: 'אֲשֶׁר יָצַר הָאָדָם בְּחִכְמָה'. ומדוע נאמרה מילת 'אֶת', דהרי מילת 'את' באה לרבות (כמבואר בקידושין נז. ב"ק מא.), ומה יש לרבות חוץ מן האדם?

הברכה, היא על 'אשר עשה' ה', ואילו בברכות הנהנין, הברכה אינה מכוונת על הפעולה שעשה ה' בעולמו, אלא על מה שנהנה האדם בעת שמברך. [וכשתעמיק בזה העניין תבין, שבברכת הנהנין, חייב לברך קודם שנהנה, ואילו בברכת המצוות, אם עשה כציווי, אזי גם אם לא בירך יצא יד"ח. והבן]. ובתוספת חידוד י"ל, ש'אשר...' הוא לשון נסתר, כיוון שברכה זו היא על מה שנצטוינו בעבר. ו'ש...' הוא לשון נוכח, וברכה זו היא על מה שנמצא כעת מול המברך. וכמו"כ י"ל לגבי ברכת אשר יצר. ואכמ"ל.

א" שאלני ליבי, מפני מה נשתנית ברכה זו שנאמר בה 'אשר...' [וכגון זה מצינו גם בברכת 'אשר קדשנו...', ו'אשר ברא...'], משאר ברכות שבהם נאמר תיכף 'המוציא...' 'שהכל...'. ולא נאמר בהם 'אשר הוציא...', 'אשר הכל...'?

ובינותי בברכות, והיה נראה בעיני לחלק בין סוגי הברכות. כי ג' מיני ברכות הם, 'ברכות הנהנין', 'ברכות המצוות', ו'ברכות השבח'. והנה ביארנו שכל ברכות ה'שבח' ו'המצוות' פותחות ב'אשר', ולעומתם כל ברכות הנהנין פותחות תיכף בתיאור מה שעשה הבורא יתברך, בכדי שיבוא מאכל זה לעולם. והטעם הנראה בזה הוא, שברכות השבח והמצוות נאמרת הברכה ליוצרינו על פעולותיו (בברכות השבח), ועל שקדשנו במצוותיו (בברכות המצוות), ופירוש מהות

המלכים הקב"ה. ולזה נתכוין באומרו:
"אֶת הָאָדָם לרבות כולם".

עוד עלה על רעיוני לומר, שבחרו חכמים לכתוב במטבע הברכה 'אֶת הָאָדָם', בה"א הידיעה. לומר, כי האדם הוא נזר הבריאה, והוא המרומם שבברואים.

[כתב הרמב"ם (פ"ז מהלכות תפילה ה"ה), דב' אשר יצר' יש מ"ה תיבות, כמניין 'אדם' בגימ'].

בַּחֲכָמָה – בתוספות ברכות (ס:), הביאו מש"כ בתנחומא: "אמר רבי בון, 'בחכמה' שהתקין מזונותיו ואח"כ בראו". היינו דאמר בסנהדרין (דף לח.), "לכך נברא האדם בערב שבת, כדי שיכנס לסעודה מיד". וע"כ יסדו אשר יצר את האדם בחכמה". ע"כ.

ויצירת האדם נעשתה בחכמה גדולה כזו, ויש בה נס עצום ופלא גדול, ולכן התואר שבחרו חז"ל להגדיר בו את מעשה ה' אשר עשה, הוא '**חֲכָמָה**'. כי אופן יצירה זו הוא בדרך מחוכמת מאוד, שאין לה הסבר טבעי, כי הרי הגוף הינו נוד מלא רוח, ומלא נקבים. ובדרך טבעית אינו אמור להחזיק בתוכו הרוח (שו"ע או"ח סי' ו' ס"א).

וַיִּבְרָא בּוֹ נְקִיבִים נְקִיבִים – מן הנקבים הפתוחים: כגון הפה, או החוטם, או פי הטבעת (רש"י).

^ב ואופן זה שבו נכתב במפורש המרומם והמעולה, ובמילת 'את' נתרבה הפחות ממנו, מצינו כך בעוד דרשות חז"ל. "את ה' אלוקיך תירא" - לרבות תלמיד

בכפילות הלשון, כתב מרן הבית יוסף (או"ח שם) שכיוון שרבים הנקבים, כפל הלשון. ועיין ט"ז (שם ס"ק א') שביאר העניין באריכות. אך עדיין במחכ"ת הוקשה לי, דאם נתכוין לומר 'נקבים' רבים, היה לו לומר 'נקבים' פעם אחת, שמשמע ממנו ג"כ לשון רבים?

ובחסדי ה' עלי, נראה לי בס"ד לתרץ הדברים, דאם נתבונן בנקבי האדם נגלה, שבכל נקב חיצוני, ברא השי"ת נקב לפניו מנקב, והיינו כעין פרוזדור לפני הנקב בגוף, כגון האזניים, שיש להם פתח חיצוני, ומשם ישנה עוד דרך עד לנקב הפנימי, וכמו"כ יש גם בחוטם, וזה נועד כדי להגן על האדם שלא יכנס לתוכו בקלות הזוהמה מבחוץ [וג"כ שם נמצאת צואת האזניים והחוטם, המשמרים את נקיון הנקבים]. ובזה אולי יש לתרץ הקושיא: 'נקבים' - חיצוניים, 'נקבים' - פנימיים.

עוד עלה ברעיוני לבאר טעם אומרו 'נקבים נקבים' ב' פעמים, משום דרצה לרבות 'נקבים' שנכפלו בגוף האדם, כגון: ב' עיניים, ב' אזניים, ב' חורי החוטם. וזו החכמה, שכיוון שנקבים אלו גלויים וחיצוניים, ושמא יארע איזה חולי באחד מהם, כגון אם יהיה סומא בעין אחת, או שיתחרש באוזן אחת, והיה השני לפליטה. וכמו"כ ברא את מקום הוצאת ה'רעי' בשני נקבים נפרדים, ולזה כפל אומרו 'נקבים נקבים'.

חכמים (ב"ק מא:). וכן "כבד את אביך ואת אמך" - לרבות את אחיך הגדול (רעייתי מנב"ת).

עוד אדברה בזה העניין אך הפעם, מה ששמעתי מהגאון ר' בן ציון מוצפי שליט"א, שנתכוין לרבות גם ה'נקבוביות' שבעור האדם, אשר משם יוצאת זוהמת הגוף, ומשם תצא הזיעה אשר נועדה לרפואת האדם. ואלו ואלו דברי אלוקים חיים.

חֲלוּלִים חֲלוּלִים^א – מן החללים: כגון הלב, או הכרס, או המעיין (רש"י). ופירוש 'חלולים' כלומר – אבר חלול, ולא מלשון 'חלל', כי ב'חלל' לא שייך בריאה (בית יוסף או"ח סי' ו).

גָּלוּי וְיָדוּעַ לִפְנֵי כֶּסֶא כְּבוֹדָךְ – פירוש המילות הוא: 'גָּלוּי' – דבר הנראה במציאות לעין כל. ו'יָדוּעַ' – דבר הנמצא כ'ידיעה' בשכל. אולם כאן משבחים אנו את הקב"ה, שדבר זה 'גָּלוּי וְיָדוּעַ' לפני כסא כבודו, ואיני יודע מדוע נכפל, ואם לומר 'לא זו אף זו', אזי היה לו לאומרם בסדר הפוך? ועוד חזון למועד ליישב העניין.

שָׂאֵם וְסָתֵם אַחֶר מֵהֶם – של הנקבים (רש"י). וכך כשהעובר יוצא ממעי אמו לאוויר העולם, אם היה פיו נשאר סתום, בוודאי היה מת. וגם אדם בריא, לא יכול לעצור נשימתו לזמן ארוך, ואם יעשה כן הרי ימות.

אוֹ אֵם יִפְתָּח אַחֶר מֵהֶם – של החללים (רש"י). כגון שהיה יוצא לנקביו ביותר, עד שאם עבר הגבול ימות.

^א 'חלולים חלולים' בגימ' 248, כמניין רמ"ח איברים בגוף האדם. טור (או"ח סי' ו). והגר"א הוסיף ע"ז,

אִי אֶפְשָׁר לְהִתְקַיֵּם אֶפְלוּ שְׁעָה אַחַת – 'שעה' אחת, מלשון 'זמן' מסוים, ולא דווקא שעה.

ותוספת מילת 'אֶפְלוּ', נועדה להמחיש עד כמה א"א להתקיים אם יסתם או יפתח אחד מהם.

בְּרוּךְ אַתָּה ה', רוֹפֵא כָּל בָּשָׂר – וזה ע"י שברא הנקבים באדם, להוציא פסולת מאכלו, כי אם יתעפש בבטן – ימות, והוצאתו היא רפואה.

וְשִׁמָּא נִתְכוּיִן לְרַבּוּת בְּמִלַּת 'כָּל בָּשָׂר' אֵת כָּל הַנְּבֵרָאִים, כי השי"ת אין אצלו משוא פנים, ואינו רופא רק בריה מסויימת, אלא רופא הוא לכל בשר, מאדם עד בהמה, עד רמש, ועד עוף השמים.

עוד ירצה לומר, מדוע נקרא הבורא בשם 'רוֹפֵא כָּל בָּשָׂר'? יש לומר על זה הדרך, כי הנה בברכת יוצר אור אנו אומרים ומשבחים כי הקב"ה הוא 'בּוֹרֵא רְפוּאוֹת', כלומר, שלכל מחלה שלא תבוא ח"ו, כבר 'בורא' הוא לה רפואה. ולכן הוא רופא הרופאים, כי כל רופא משתמש בסודות הרפואה שהכיר ולמד, אבל הקב"ה הוא זה שממציא את הרפואות ונותן לרופאים רשות לרפאות.

ובדרך משל יבואר, כי אינו דומה טכנאי פרטי, לטכנאי של חברה מסוימת. כך גם להבדיל הקב"ה, שכיוון שהוא ברא את

שבא לרמוז שאין אבר שאין לו חלל, ואפילו לשערות יש חלל.

האדם, הוא גם יודע לרפאו מכל כאב ומכל חולי.

וּמִפְּלִיא לַעֲשׂוֹת – כנגד שהגוף חלול כמו 'נאד', והנאד הזה אם יש בו נקב - אין הרוח עומד בתוכו. והקב"ה ברא את האדם בחכמה, וברא בו נקבים נקבים הרבה, ואע"פ כן, הרוח בתוכו כל ימי חייו וזו היא **פליאה** וחכמה (רש"י). והתוספות הוסיפו על פירוש רש"י את הפסוק: **כִּי גָדוֹל אֲתָה וְעֵשִׂה נִפְלְאוֹת אֲתָה אֱלֹהִים לְבִדְךָ** (תהלים פ"ו י'). וגם שהגוף בורר טוב המאכל ודוחה הפסולת (שו"ע שם).

ובתוספת ביאור, הנה הפלא העצום הוא, שמה שמחיה את האדם הוא הנשמה שבו, ככתוב: **וַיִּפַּח בְּאַפִּיו נִשְׁמַת חַיִּים**. ובלשון הרמ"א: "ששומר רוח האדם בקרבו, וקושר דבר רוחני בדבר גשמי". ע"כ. וכמו שכתוב בגמ' (נדה לא.): "שלשה שותפין באדם וכו' והקב"ה נותן בו רוח ונשמה וכו'. וכיוון שהגיע זמנו להפטר מהעולם, הקב"ה נוטל חלקו". ע"כ. וכמובן שאין גוף בלא נשמה, בעת אשר תשוב הרוח אל האלוקים אשר נתנה.

עוד ראיתי לציין בעניין זה, לגמ' (ברכות י. מגילה יד.): "מאי דכתיב: **בְּרָכִי נִפְשִׁי**

אֶת ה' וְכָל קָרְבִּי אֶת שֵׁם קְדֹשׁוֹ" (תהלים ק"ג א')? בא וראה שלא כמידת הקדוש ברוך הוא - מדת בשר ודם, מדת בשר ודם - צר צורה על גבי הכותל ואינו יכול להטיל בה רוח ונשמה, קרבים ובני מעים. והקב"ה אינו כן, צר צורה בתוך צורה, ומטיל בה רוח ונשמה, קרבים ובני מעים". ע"כ. וזה שאמרה חנה: **"אֵין קְדוֹשׁ כֶּה' כִּי אֵין בְּלִתִּי, וְאֵין צוּר כְּאַלְקִינוּ, מֵאֵי אֵין 'צוּר' כְּאַלְקִינוּ? אֵין 'צִיר' כְּאַלְקִינוּ**.

ויעצם הכינוי **'מפליא לעשות'**, יתבאר כך, כי יתכן מצב שבו כל רופא בעולם כבר התיימש מלרפא חולה מסויים, וקמו כל הרופאים ואמרו לו: "אין רפואה למכתך", ופתאום הקב"ה **'מפליא לעשות'**, ובדרך פלא ובאופן לא צפוי מבחינתם, ממציא לו רפואתו.

וגחתיים בברכה מתפילת שמו"ע אשר אנו מבקשים אותה בעדינו ובעד כל חולי ישראל:

רַפְּאֵנוּ ה' וְנִרְפָּא, הוֹשִׁיעֵנוּ וְנוֹשְׁעָה, כִּי תִהְלֵתְנוּ אֲתָה, וְהָעִלָּה אַרְוָכָה וּמִרְפָּא לְכָל תַּחֲלִיאוֹתֵינוּ וְלְכָל מַכְאוּבוֹתֵינוּ וְלְכָל מַפְּלֵאוֹתֵינוּ, כִּי אֵל-ל רֹפֵא רַחֲמָן וְנֶאֱמָן אֲתָה. בְּרוּךְ אַתָּה ה', רֹפֵא חוֹלֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

המאכל, והגוף נהנה מגשמיות המאכל, ומכח זה קשורים הגוף והנשמה - ע"י המאכל.

^י והמג"א (שם סק"ד), הביא משער הכוונות (עץ הדעת טוב פ' עקב), שהנשמה נהנית מרוחניות

תפילות לחולים - שיתרפאו, ולבריאם - שלא יחלו

תפילה לחולה אנוש שנפל למשכב (מין החיד"א)

יְהי רָצוֹן מִלְפָּנֶיךָ יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּתְמַלֵּא רַחֲמִים עַל פְּלוֹנִי בֶן פְּלוֹנִית וְיִכְבְּשׁוּ רַחֲמֶיךָ אֶת פְּעֻסָּהּ. וְתַבְטִיל מַעַל פַּב"פ כָּל גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת וְרַעוּת: אָנָּה מֶלֶךְ רַחוּם וְחַנוּן, הַתְּמַלֵּא רַחֲמִים עַל פַּב"פ הַמוּטָל עַל עָרֶשׁ דָּוִי, וְתִרְפְּאֵהוּ רְפוּאָה שְׁלִימָה, כִּי אַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ רוֹפֵא חֹלֵי עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל (בְּגִימָטְרִיא ר"ת - רפ"ח לַמֶּתֶק וְלַהֲעֵלוֹת רפ"ח נִיצוּצִין). וְתַקְיֵם בָּנוּ מִקְרָא שְׁכָתוֹב "ה' יִסְעֲדָנוּ עַל עָרֶשׁ דָּוִי כָּל מִשְׁכָּבוֹ הַפְּכָת בְּחִלּוֹ". (יְכוּוֹן: כִּי עָרֶשׁ יִיְהוּדָה עֶשֶׂר, דְּוִי יוֹד). וְלִמְעַן זְכוּת אֲבֹרָהּם אַחֲזוּ בְּחֶסֶד, יִצְחָק נֶאֱזָר בְּגִבּוֹרָה, יַעֲקֹב אַחֲזוּ בְּתַפְאֶרֶת, מֹשֶׁה אַחֲזוּ בְּנִצְחָה, אֶהְרֹן בְּהוֹד, תִּרְפְּאֵהוּ רְפוּאָה שְׁלִימָה, וְתַצִּיל מִמּוֹת נַפְשׁוֹ. וּבְכַח שְׁנַיִם וְעֶשְׂרִים אוֹתִיּוֹת תּוֹרָתְךָ הַקְדוּשָׁה שֶׁקִּבְּלָנוּ בְּהַר סִינַי, תִּפְתָּח לַפַּב"פ שְׁעָרֵי אֲרוֹכָה וּמִרְפָּא, שְׁעָרֵי בְּרִיאוֹת, שְׁעָרֵי גִילָה, שְׁעָרֵי דָּרוֹר, שְׁעָרֵי הוֹד וְהֶדֶר, שְׁעָרֵי זְכוּת אֲבוֹת, שְׁעָרֵי חֲמִלָּה, שְׁעָרֵי טוֹבָה, שְׁעָרֵי יְשׁוּעָה, שְׁעָרֵי כְּפָרָה, שְׁעָרֵי לֵב טָהוֹר, שְׁעָרֵי מַחִילָה, שְׁעָרֵי נְעִימוּת, שְׁעָרֵי סְמִיכָה, שְׁעָרֵי עֲזָרָה, שְׁעָרֵי פְדוּת, שְׁעָרֵי צְדָקָה, שְׁעָרֵי קוֹמָמִיּוֹת, שְׁעָרֵי רְפוּאָה שְׁלִימָה, שְׁעָרֵי שְׂמִיחָה, שְׁעָרֵי תְשׁוּעָה. וְכָל צְדָקוֹתָיו אֲשֶׁר עָשָׂה הוּא וּבְנֵי בֵיתוֹ יִזְכְּרוּ לִפְנֵי כֹסֶא רַחֲמֶיךָ לְהַמְלִיץ טוֹב בְּעֵדוֹ, וְאַל תִּתְּנֵהוּ בְּנַפְשׁ אוֹיְבָיו, יי יִשְׁמְרֵהוּ וְיַחְיֵהוּ לְאוֹרֶךְ יָמִים וְשָׁנוֹת חַיִּים וְשָׁלוֹם: וְיִהי רָצוֹן מִלְפָּנֶיךָ הַשֵּׁם הַקְדוּשׁ אֱהִיָּה אֲשֶׁר אֱהִיָּה, אֲשֶׁר הוּא יְסוֹד הַכֹּל וְעֵיקָר הַכֹּל וְשֵׁרֶשׁ הַכֹּל, הִיָּה הוֹה וְיִהִיָּה (יְכוּוֹן כִּי יֵשׁ בּוֹ ד' אוֹתִיּוֹת אֵלֶּף הָא יוֹד הָא, וְכוּחוֹ גָדוֹל פְּשוּט אוֹ מוֹרֵכֵב לְכָל דָּבָר, וְסוּדוֹ שֶׁהוּא סוּד הַיִּיחּוּד), שֶׁתִּשְׁלַח רְפוּאָה שְׁלִימָה לְחוֹלָה הַזֶּה פַּב"פ, וְתַעֲמִידֵהוּ עַל עֲמָדוֹ וְיַחֲי מַחֲלִיו. וְיִדְעֵנוּ כִּי אֵין אָנוּ כְּדָאִים לְהַתְפַּלֵּל לְפָנֶיךָ עַל עֲצָמָנוּ, וְכָל שֶׁכֵּן עַל אֲחֵרִים, אֲמָנָם שְׁמָנוּ רַחֲמֶיךָ נֶגֶד עֵינֵינוּ כִּי רַחוּם אַתָּה, וְאַתָּה שׁוֹמֵעַ תִּפְלֵת כָּל פֶּה. לָכֵן בְּבִשְׁת פָּנִים אֲתָאנוּ לְבַקֵּשׁ רַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים עַל פַּב"פ הַחוֹלָה הַזֶּה. אֵל נָא רָפָא נָא לוֹ, וְתִבְרִיאֵהוּ וְתַחֲלִימֵהוּ וְתַחֲזָקֵהוּ וְתַאֲמִצֵּהוּ, וְתַמְלֵא מִשְׁאֲלוֹת לְבוֹ לְטוֹבָה. עֲשֵׂה לִמְעַן שְׁמֶךָ, עֲשֵׂה לִמְעַן יְמִינְךָ, עֲשֵׂה לִמְעַן תּוֹרָתְךָ, עֲשֵׂה לִמְעַן קְדוּשָׁתְךָ. יְהי רָצוֹן אֲמִרִי פִי וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יי צוּרִי וְגוֹאֲלִי:

תפילה לבריא

יְהי רָצוֹן מִלְפָּנֶיךָ יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּתְמַלֵּא רַחֲמִים עָלֵינוּ, וְעֲשֵׂה לִמְעַן אֲבוֹתֵינוּ הַקְדוּשִׁים, אֲבֹרָהּם אִישׁ הַחֶסֶד, יִצְחָק נֶאֱזָר בְּגִבּוֹרָה, יַעֲקֹב כָּלִיל תִּפְאֶרֶת, וְתַבְטִיל מַעַל מִלְּפָנֶיךָ כָּל גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת וְרַעוּת, וּבְצִל כְּנָפֶיךָ תִּסְתִּירֵנוּ, וְנִהְיָ בְּרִיאִים בְּכָל אֵיבָרֵינוּ וְגִידֵינוּ, וְתִשְׁמְרֵנוּ מִכָּל צָרָה וּמִכָּל פֶּחַד וּמִכָּל חָלִי, וְתַצִּילֵנוּ מִכָּל מִינֵי כְּשׁוֹף וּמִבְּלָבוֹל הַדַּעַת. וְאַל יִדְוֶה לְבָנוּ, וְאַל יִחָשְׁכוּ עֵינֵינוּ, וְנִהְיָ מְשֻׁבִּים בְּדַעֲתָנוּ. וְתֵן בָּנוּ כֹּחַ וּבְרִיאוֹת וִיכָלֶת מִסְפִּיק, וְחֹזֶק וְאִמָּץ בְּאַבְרֵינוּ וְגִידֵינוּ וְגוֹפָנוּ, לַעֲמֹד עַל הַמִּשְׁמֶר, וְלֹא יִפְּרֹעַ לָנוּ

שום מחוש ושום כאב, ונהיה שמחים וטובים ובריאים לעבודתך וליראתך. ותצילנו מכל רע. ותאריך ימינו בטוב ושנותינו בנעימים, ומלא שנותינו, אךך ימים ושנות חיים תוסיף לנו לעבודתך. ובצל כנפיך תסתירנו. ותצילנו לנו ולכל בני ביתנו מכל גזרות קשות ורעות. ונהיה שקטים ושאננים, דשנים ורעננים, לעבודתך וליראתך. כי עמך מקור חיים בארך נראה אור. ובכל אשר נפנה נשפיל, ובכל אשר נעשה נצליח. אמן כן יהי רצון:

יהי חסדך יי עלינו כאשר יחלנו לך: הראנו יי חסדך וישעך תתן לנו: ואני בחסדך בטחתי יגל לבי בישועתך, אשירה ליי כי גמל עלי: הנה אל ישועתי אבטח ולא אפחד, כי-עזי וזמרת יה יי ויהי לי לישועה: ואומרים את הפרקים צ"א ו-ק"ל שבתהלים.

החיד"א (שומר ישראל – ציפורן שמיר).

תפילה לאריכות ימים, וטוב לאמרה בכל יום

יאמר את הפסוקים: "עץ חיים היא למחזיקים בה ותומכיה מאשר. דרכיה דרכי נעים וכל נתיבותיה שלום. מגדל עז שם יי בו ירוץ צדיק ונשגב".

ולאחר מכן את התפילה: "יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שתתמלא רחמים עלינו ועשה למען אבותינו הקדושים, אברהם איש החסד, יצחק נאזר בגבורה, יעקב כליל תפארת. ותבטל מעלינו כל גזרות קשות ורעות, ובצל כנפיך תסתירנו, ונהיה בריאים בכל אברינו וגידנו, ותשמרנו מכל צרה ומכל פחד ומכל חלי, ותצילנו מכל מיני כשוף ומבלבול הדעת, ואל ידוה לבנו ואל יחשכו עינינו. ונהיה מישבים בדעתנו, ותן בנו כח ובריאות לעבודתך ויראתך, ותאריך ימינו בטוב ובנעימים, ובכל אשר נפנה נשפיל ובכל אשר נעשה נצליח. אמן כן יהי רצון. יהי חסדך יי עלינו כאשר יחלנו לך. הראנו יי חסדך וישעך תתן לנו. ואני בחסדך בטחתי יגל לבי בישועתך אשירה ליי כי גמל עלי. הנה אל ישועתי אבטח ולא אפחד כי עזי וזמרת יה יי ויהי לי לישועה".

החיד"א (ספר עבודת הקודש').

תפילה לאומרה בעת נטילת תרופה

יאמר: "יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבותי, שיהא עסק זה לי לרפואה ותרפאני רפואה שלמה, ברוך רופא חולים, כי ק-ל רופא חיים ונאמן אתה" (שו"ע או"ח סי' ר"ל סע' ד').

סגולות נפלאות לחולה, לרפואה וישועה

קריאת תהלים פדיון נפש בעשרה

בספר סנסן ליאיר מהחיד"א מובא דברים המועלים לרפואה: ייחד עשרה אנשים שיתענו ויקראו תהלים בנעימות לרפואתו. ויעשו לחולה פדיון נפש ע"י ירא שמים וחכם.

סדר תיקון כרת מ'הבן איש חי'

בספר "תפילות וסגולות" של הבן איש חי כתב: "טוב לעשות תיקון כרת לחולה ע"י לימוד תורה של עשרה בני תורה, במשך לילה שלם עד עלות השחר, ובתום הלימוד יאמרו ל"ז פרקי תהילים ואת התפילה הכוללת -י"ג מידות רחמים". (סדר פרקי התהילים והתפילה, מופיעים ברוב ספרי התהילים).

פעולות הקורעות גזר דין רע מעל החולה

"ארבעה דברים מקרעים גזר דינו של אדם, ואלו הן: צדקה, צעקה [לה'], שינוי השם ושינוי מעשה, ויש אומרים, אף שינוי מקום" (ר"ה טז:). ואין לשנות שמו של החולה ללא ידיעתו, אלא אם כן השעה דוחקת ואין אפשרות להודיעו (רפואה וחיים פרק א אות י"ט).

ילך אצל צדיק ויתפלל עליו

"דרש' רבי פנחס בר חמא, כל שיש לו חולה בתוך ביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים, שנאמר: "חמת מלך מלאכי מות, ואיש חכם יכפרנה" (ב"ב קטז:). וטוב ללכת לתלמיד חכם שיש לו ישיבה, משום שאז יש לו גם זכות לימוד תורה של רבים, ותתקבל תפילתו במהרה (נימוקי יוסף שם).

לימוד בספר 'מנורת המאור'

סגולה לרפואת חולה: שיתאספו עשרה אנשים וילמדו שיעור בספר 'מנורת המאור' לרפואתו, ויועיל בעזרת ה' (סגולות ישראל, עמ' קכ"ה אות ג').

סגולות לבריאות העיניים

כתוב בכוונות האר"י ז"ל: "המעביר ציצית על עיניו בשעת קריאת שמע, מובטח שלא יבוא לידי סימוי עיניים" [-עיוורון, רח"ל]. (סגולות ישראל, מערכת ע אות כ"ג).

לשמור עליהם מעשן, מאבק, ומאור היוצא מחום או מקור, ומבכי מרובה (שם, אות כ"ב)

סיפורי צדיקים מרפאים

לספר לחולה סיפורי צדיקים, שכך מקובל מר' נחמן מברסלב זצוק"ל, שכאשר חלתה ביתו נצטער מאוד, ובא אליו זקנו הבעל שם טוב בחלום ואמר לו סגולה זו.

מצוות ציצית ושמירתה

רפואה לחולה: להסתכל בציצית (ליקוטי מוהר"ן). ויזהר שלא לקפל הטלית על ידי אחר כי הוא קשה למזל. (רפואה וחיים). כתוב בספר 'דבש לפי' (להחיד"א), ציצית מצלת מעינא בישא, וכוחות הטומאה.

סדר הצדקה (פריון נפש)

כשמתפללין בעד החולה המנהג שכל אחד מהמתפללין נותן צדקה בעבורו, וצדקה זו נחלקת לשבע צדקות, וזהו נוסח התפילה כשמחלקין הצדקה:

"לשם יחוד קודשא בריך הוא, ובשם כל ישראל אנחנו נותנין לצדקה בשביל פלוני בן פלונית וצדקה זו היא נחלקת לשבע צדקות, ובצדקה זו ינצל משבע פורענויות הכתובות בתורה, ומשבעה מדורי גיהנום. ויקויים בו הפסוק: "וצדקה תציל ממות", כן צדקה לחיים, "וצדיק מצרה נחלץ ויבא רשע תחתיו". על כן מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, תהא צדקה זו מקובלת לפניך ויהיה לו בזה פדיון נפשו, כמו שכתוב "פדה אלוהים את ישראל מכל צרותיו. יודו לה' חסדו ונפלאותיו לבני אדם. אם יש עליו מלאך מליץ אחד מני אלף להגיד לאדם יושרו. ויחוננו ויאמר פדעוהו מרדת שחת מצאתי כופר". אמן, אמן, אמן. סלה, סלה, סלה". (מדרש תלפיות).

מצוות מזוזה מגנא ומצלא

סגולה לחולה יצווה לבדוק המזוזות, וכמבואר ביורה דעה (סימן רפ"ה), דכל הזהיר במצוות מזוזה, יאריכו ימיו וימי בניו. ואין רשות לסטרא אחרא להזיק באותו בית (קהילות יעקב).

פרשת העקידה מצלת מחולי

אמירת פרשת העקידה מדי יום, הינה סגולה נפלאה "לבטל מיתה מבני אדם, להגן מכל חלאים" (זוה"ק).

שיר השירים ארבעים יום

אחד מזקני ירושלים נהג לתת את הסגולה, המופיעה בספר "מעם לועז": לקרוא את 'שיר השירים' לרפואתו של חולה במשך 40 יום רצופים, ללא הפסקה בין הימים.

רפואה מהמחלה הידועה

הרב חיים קנייבסקי זצוק"ל, היה מציע כסגולה לרפואה ממחלת ה'סרטן', ללמוד 'הלכות טריפות'.

ואל לנו לשכוח, כי בוראנו - ה'רופא כל בשר', והוא ה'מפליא לעשות', ובורא רפואות בכל יום ויום לכל חולי עמו ישראל, כי רופא חולי עמו ישראל הוא!

בזכות הכוונה ב'אשר יצר'

יהודי אחד תושב שיקגו בשם ר' רפאל נפתלי משה בן רחל, חלה ל"ע בוירוס הקורונה וניזוק בכל חלקי גופו. מערכות גופו חדלו מלבצע את תפקידן, והרופאים נאלצו לחברו למכונת 'אקמו' (ECMO), המחקה את תפקיד הריאות והלב, כשבלבם מפעפעת התקווה שמערכות גופו תתעוררנה מתרדמתן.

אולם, כאשר שכב כך שלושה שבועות ושום דבר לא השתפר, הגיעו הרופאים יחד עם העסקנים לשיעור יאוש, באמרם כי לאחר זמן רב כל-כך שאברי הגוף לא ביצעו את תפקידם באופן עצמאי, פחתה התקווה שישובו לפעול כמקדם.

כיוון שלא נותר מה לעשות, החליטו רבני ועסקני הקהילה, לחזק ולהתחזק בברכת אשר יצר, ושמה זכות ההתחזקות בברכה זו תועיל לו לחולה שישוב לאיתנו. מהרה יצאה ההודעה כי במוצאי שבת קודש יימסר שיעור התחזקות בעניין ברכת אשר יצר, איש בל יעדר.

וכמה נפלאים דרכי ה', כאשר תיכף לבקשתם, עוד בטרם נכנסה השבת, הגיעה הבשורה המרגינה כי החולה פקח את עיניו. ובמוצאי שבת הגיעה בשורה נוספת שאפשר להוריד את 'רמת תפקוד' המכונה (function level) ממאה אחוז לשמונים וחמשה אחוז, וימים אחדים אחר כך הגיעה הבשורה כי ניתקו אותו לגמרי מהמכונה והנה כל מערכות גופו עושות את מלאכתן נאמנה, וברוך ה', הולך האיש ומתחזק מיום ליום, ישלח ה' דברו וירפאנו רפואה שלמה.

חזק ונתחזק בעד עמנו, נוכחנו לראות בכוחו של ציבור המתחזק בברכת אשר יצר. הבה ונתחזק אף אנו לברך ברכה זו בכוונה.

עצה מיוחדת לחיזוק ב'אשר יצר'

כשהחסידי הנודע רבי אלעזר בריזל זצ"ל היה בגיל תשעים ומעלה, ביקש מתלמידו פעם לאחר צאתו מ'בית הכסא' שיגיש לו סידור. הוא לבש את המעיל העליון ואת המגבעת, קשר את עצמו עם ה'גארטל' ואז פסע לאטו אל המזוזה

כשיאלו תלמידו לפשר הדבר, הסביר לו בפניו המאירות, כי בתחילה משראה שקשה לו לכוון היטב בברכת 'אשר יצר', קבע מנהג לעצמו לברך אותה אך ורק מתוך הסידור, אכן כעבור זמן כשראה שגם יעילותה של עצה זו פוחתת עם הזמן, משום שנעשית כמצות אנשים מלומדה, הוסיף וקבע מנהג לעצמו לברך אותה תמיד על יד המזוזה בתור קביעות מקום!

הפלא ופלא! כשקובעים את המקום ואת הדרך לברך ברכה זו, ועומדים על המשמר שלא לוותר על הקביעות, המוח והלב נמצאים במלואם בשעת הברכה, והברכה פועלת את פעולתה.

ישנם הנהגות שקשה לנו ללמוד מאותם חסידים שרידי דור דעה, אשר היו טפח וטפחיים גבוהים מעל הארץ, אבל הנהגה מעין זו היא הנהגה פשוטה השווה לכל נפש, ובוודאי יכולים אנו לחקות אותה. לא לחינם היה חסיד זה חי בטוב ובנעימים עד קרוב למאה שנה, וראה נחת בחייו מבניו, נכדיו וניניו, הוא בירך אשר יצר כראוי! וכך הדבר פועל, ברכת אשר יצר ממשיכה בריאות ואריכות ימים.

(מתוך שיעורו של ר' שמעון שפיצר שליט"א, קונטרס 'הביגו')

ברכת 'אשר יצר'

בָּרוּךְ אַתָּה ה' אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם, אֲשֶׁר יָצַר אֶת הָאָדָם
בְּחִכְמָה, וּבָרָא בּוֹ נְקָבִים
נְקָבִים, חֳלוּלִים חֳלוּלִים. גָּלוּי
וִידוּעַ לִפְנֵי כִסֵּא כְבוֹדָךְ, שֵׁאֵם
יִסְתֶּם אֶחָד מֵהֶם, אֹם אֵם יִפְתָּח
אֶחָד מֵהֶם, אִי אֶפְשֵׁר לְהִתְקַיֵּם
אֲפִלּוֹ שְׁעָה אֶחָת. בָּרוּךְ אַתָּה ה',
רוֹפֵא כָּל בָּשָׂר וּמַפְלִיא לַעֲשׂוֹת: